

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **Sružení Stop Genocidě**, IČ 22727981, se sídlem Hlubočepská 85/64, Praha 5, právně zastoupeného Mgr. Stanislavem Hykyšem, advokátem se sídlem AK Zelená 267, Pardubice, proti žalovanému **Městskému úřadu Chrastava**, se sídlem nám. 1. máje 1, Chrastava, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, sp. zn. 3756/2014, o zákazu shromáždění ohlášeného žalobcem na dny 23. a 26. 5. 2014 na náměstí 1. máje v Chrastavě od 11 do 17 hod.,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Městského úřadu v Chrastavě ze dne 14. 5. 2014, sp. zn. 3756/2014, o zákazu shromáždění ohlášeného žalobcem na dny 23. a 26. 5. 2014 na náměstí 1. máje v Chrastavě od 11 do 17 hod., se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 10 odst. 1, § 11 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, zakázáno shromáždění „Demonstrace za zastavení umělých potratů“ ohlášené žalobcem dne 14. 5. 2014 na dny 23. a 26. 5. 2014 na náměstí 1. máje v Chrastavě od 11 do 17 hod.

Žalovaný rozhodnutí odůvodnil svými zkušenostmi s totožným shromážděním, konaným žalobcem jako svolavatelem dne 23. 4. 2014. Žalobce používá panely svým drastickým a hrubě zkreslujícím vyobrazením nad jakoukoli přijatelnou míru, které tím směřují k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím, dopouští se hrubé neslušnosti dle § 10 odst. 1 písm. b) cit. zákona, a panely zobrazují nacistické symboly a stavějí je nechutným způsobem na roveň činnosti,

kteřá je v právním řádu legální (potraty), dokonce ji staví na roveň genocidě, tím se žalobce dopouští činnosti ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) cit. zákona. Dále žalovaný konstatoval, že přímo na náměstí sídlí budova Základní školy 1. máje se žáky od 6 do 15 let, na náměstí jsou děti zvyklé se pohybovat a procházejí přes ně do školní jídelny, a je prakticky nemožné a nelegální jim vstup do veřejného prostoru zakázat. Drastičnost obsahu panelů může ohrozit duševní zdraví dětí ve smyslu § 10 odst. 2 písm. a) cit. zákona. Přitom bylo zdokumentováno, že při shromáždění dne 23. 4. 2014 osoby označené názvem žalobce dětem vnucovaly propagační materiály a rozmlouvaly s dětmi pod 15 hranicí let. Žalovaný doplnil, že náměstí hojně využívají i senioři, ohroženo může být i jejich zdraví ve smyslu § 10 odst. 2 písm. a) cit. zákona. Žalobce dle žalovaného zneužívá shromažďovacího práva, když se v podstatě o žádné shromáždění nejedná, ale jen o výstavu extremistických vyobrazení.

Žalobce namítal, že pojmovou součástí práva shromažďovacího je právo svobody myšlení a projevu, poukazoval na ústavní záruky výkonu těchto práv a jejich limity. Informační panely sloužily k projevu názoru, že zde není respektována ústavní záruka ochrany nenarozeného života, nepropagují násilí, nepředstavují ani hrubé zneuctění lidské důstojnosti nebo popírání lidských práv, obsahují vizuální zobrazení, které nejsou v rozporu s elementárními principy morálky, etiky či lidské důstojnosti, nesměřují k porušování práv jiných, jen prezentují odlišný názor členů sdružení na společenskou přijatelnost umělého přerušování těhotenství, byť provokativním způsobem. Žalobce se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 48/2012-14, v němž byla řešena otázka pohoršlivosti totožných informačních panelů, a obsáhle citoval z jeho odůvodnění ve vztahu k ústavně konformnímu výkladu omezení svobody projevu ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný přistoupil k zákazu shromáždění účelově bez konkrétních důvodů. Nám. 1. máje v Chrastavě je rozlehlé, v oznámení žalobce popsal, kde budou panely umístěny s tím, že to nebude před základní školou, navíc zobrazení nebude ve směru školy. Rovněž požádal o to, aby žalovaný výslovně zakázal prohlídku panelů osobám mladším 15 let. Žalobce tedy učinil veškerá opatření, aby s panely nebyli konfrontováni žáci základní školy.

K podané žalobě se vyjádřil žalovaný. Poukázal na to, že žalobce sice odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 7 As 48/2012, ale zamlčuje, že v tomto případě šlo o demonstraci před gymnáziem, nikoli základní školou, jednalo se o posouzení přestupku, nikoli zákazu shromáždění. Později však Nejvyšší správní soud vydal rozsudek ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. 2 As 104/2012, který se přesněji týká dané situace, byť se jednalo o zákaz demonstrace v jejím průběhu. V právě projednávaném případě je budova základní školy přímo na náměstí, které není rozlehlé, je parkem se zelení, a navíc děti z druhé základní školy ve Školní ulici přes náměstí přecházejí na obědy. Náměstí hojně využívají maminky s malými dětmi a staří lidé, u kterých by zhlédnutí obrazů mohlo přivodit zdravotní problémy. Žalovaný poukázal na užívání nacistických symbolů a symbolů komunismu ve srovnání s potraty, které jsou legální. Podle žalovaného jde o zneužití pojmu shromáždění, neboť ve skutečnosti se jedná o výstavu, což ostatně žalobce přiznává na své webové stránce. Pro uskutečnění výstavy by však musel mít souhlas vlastníka pozemků, případně zaplatit zábor veřejného prostranství, apod., a nemohl by se dovolávat práv zaručených Listinou základních práv a svobod. Poukazu žalobce na vyžádané opatření v ohlášení žalovaný oponoval tím, že není oprávněn zakázat komukoli na veřejném prostranství prohlížet si to, co je na něm umístěno, ani dětem do 15 let věku. Jednalo se o

nerealizovatelný požadavek a městský úřad nevykonává pořadatelskou službu. Nelze omezit výkon shromažďovacího práva jiného. Žalovaný se ohradil proti tvrzení, že důvody zákazu shromáždění byly vágní, poukázal na obsah svého rozhodnutí. Žalobce dělá demonstrace výhradně před školskými zařízeními. Žalovaný dále zmínil zkušenosti z demonstrace ze dne 23. 4. 2014, kdy osoby z organizace Stop genocidě přímo obtěžovaly žáka ze školy. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jednal po právu a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobce reagoval replikou, v níž zdůraznil, že jako svolavatel shromáždění učinil veškerá opatření k tomu, aby adresáty projevu nebyly menší děti nebo osoby, u kterých by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení. Zopakoval, že do ortofotomapy v oznámení shromáždění popsal, že panely budou umístěny nikoli před základní školou a že zobrazení bude opačným směrem než základní škola. Zároveň žalovaného požádal, aby zakázal prohlídku panelů osobám mladším 15 let. Žalovaný je podle § 6 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím povinen podle možností a okolností poskytnout svolavateli pomoc. Žalovaný disponuje prostředky, kterými by byl schopen místo shromáždění zajistit tak, aby osoby mladší 15 let, resp. jejich doprovod byly upozorňovány na to, že panely nejsou vhodné k zhlédnutí. K úvahám žalovaného o spojení potratů se symboly nacismu a komunismu žalobce znovu odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu, který zobrazení posoudil nikoli jako intenzivně nemravné. Umístění panelů mělo být ve vzdálenosti 40 m od Základní školy 1. máje a 42 m a 44 m od ostatních průchozích částí náměstí, které čítá přibližně 4 000 m², jedná se o prostětný náměstí, a střed náměstí, do kterého bylo shromáždění nahlášeno, je osázen stromy, což vylučuje, že by běžnými adresáty projevu byly mladší osoby a osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení. Tvrzení žalovaného o tom, že zástupci žalobce obtěžovali jednoho žáka, je nepravdivé a žalovaný ho nijak neprokazuje. Nesouhlas či nepochopení žalovaného k legitimní snaze jiných občanů odsuzovat jev umělých potratů není důvodem shromáždění zakázat a mařit jeho konání. Žalobce setrval na žalobě.

Ustanovení § 10 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím umožňuje příslušnému úřadu přistoupit k zákazu shromáždění, pokud oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě: *a) popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů; b) dopouštět se násilí nebo hrubé neslušnosti; c) jinak porušovat ústavu a zákony.* Dle odst. 2 písm. a) cit. ustanovení *úřad shromáždění zakáže též tehdy, jestliže se má konat na místě, kde by účastníkům hrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví.*

Podle § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím *proti rozhodnutí úřadu podle [odstavce 1](#) může svolavatel do 15 dnů od doručení podat opravný prostředek u soudu, k němuž přiloží písemné vyhotovení rozhodnutí. Pro řízení platí obdobně ustanovení občanského soudního řádu o přezkoumávání rozhodnutí jiných orgánů. Opravný prostředek nemá odkladný účinek. Soud rozhodne do tří dnů. Rozhodnutí zruší, jestliže nebyly dány důvody k zákazu shromáždění. Svolavatel je pak oprávněn shromáždění uspořádat podle původního oznámení nebo později tak, aby shromáždění bylo uskutečněno do 30 dnů od právní moci rozhodnutí soudu. Jestliže shromáždění uspořádá v pozdější době, vyzoomí o tom úřad nejpozději 1 den před konáním shromáždění.*

Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím obsahuje odkaz na § 65 až § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), soud tedy projednal podanou žalobu v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti.

Žalobce oznámil dne 14. 5. 2014 žalovanému konání shromáždění „Demonstrace za zastavení umělých potratů“ na 23. a 26. 5. 2014 od 11 do 17 hod. s místem konání nám. 1. máje v Chrástavě. Přiložil zakreslení umístění panelů do ortofotomapy. V oznámení upozornil na to, že bude probíhat petiční akce, přičemž její součástí jsou vysvětlující informační panely, jejichž ukázkou lze shlédnout na označených webových stránkách žalobce. Žalobce požádal, aby byla školská zařízení o akci informována a aby žalovaný zakázal prohlídku panelů osobám mladším 15 let vzhledem k drastické skutečnosti potratů zobrazených na panelech. Žalobce uvedl, že na místě konání také umístí varovné panely.

Ještě téhož dne vydal žalovaný rozhodnutí sp. zn. 3756/2014, kterým oznámené shromáždění zakázal. Součástí spisového materiálu, který soudu předložil, byly fotografie zachycující obsah žalobcem užívaných informačních panelů, dále i vyjádření ředitele Základní školy na nám. 1. máje v Chrástavě a CD zachycující průběh a rozpuštění shromáždění žalobce konaného dne 23. 4. 2014, na které odkazovalo i žalovaným vydané rozhodnutí o zákazu shromáždění.

Na úvod soud poukazuje na to, že obsahem informačních panelů, které žalobce při svých demonstracích, spojených s petiční akcí pravidelně využívá a které jsou dostupné na <http://stopgenocide.cz>, se již zabýval ve svém rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 59A 3/2011-35, a byť se jednalo o rozhodnutí o námitkách proti rozpuštění shromáždění organizovaného stejným svolavatelem, za jiných časových a místních podmínek, nevidí soud důvod odchýlit se od zaujatých právních závěrů. Ty byly ostatně aprobovány i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 9/2012-29, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Již v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, publ. ve Sb. NSS 2755/2013, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že shromáždění odpůrců potratů, jehož integrální součástí je vystavování panelů s fotografiemi zobrazujícími lidské zárodky, plody vyňaté z těla ženy při potratu a osoby zabitě ve válečných konfliktech, při genocidách a pogromech, je rozpuštěno v souladu s § 10 odst. 1 písm. b), c) zákona o právu shromažďovacím, jestliže se odehrávalo před školou, kterou navštěvují děti, neboť v takovém případě převáží zájmy dítěte nad právem se svobodně shromažďovat. Ve vztahu k zákazu takového shromáždění s využitím předmětných informačních panelů shodně konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 As 79/2013-24, jehož argumentaci soud přebírá.

Právo pokojně se shromažďovat je zaručeno v čl. 19 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto právo lze podle odst. 2 cit. ustanovení omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo

pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.

Obdobnou úpravu obsahuje čl. 11 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Limity shromažďovacího práva pak jsou dány čl. 11 odst. 2, dle něhož na výkon práv dle odst. 1 nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon, a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tento článek nebrání uvalení zákonných omezení na výkon těchto práv příslušníky ozbrojených sil, policie a státní správy.

Právo na svobodu shromažďování není právem absolutním. Určité zásahy do něj jsou přípustné, pakliže splňují podmínky stanovené ve druhých odstavcích cit. článků. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že omezení shromažďovacího práva může být pouze výjimečné, a pouze v nezbytném rozsahu chránícím zájmy vyjádřené především, nikoliv však pouze, v § 10 shromažďovacího zákona. Nelze opomenout, že právní normy, jimiž se musí soud při svém rozhodování řídit a které musí respektovat, nejsou představovány pouze normami zákonné povahy, ale např. i normami ústavního či mezinárodního práva a základními právními principy. Soud proto musel na druhé straně vážit rovněž záruky, kterých požívá ochrana dětí a mladistvých, a to jak v předpisech ústavního pořádku, tak v různých mezinárodněprávních instrumentech, k nimž Česká republika přistoupila.

Podle čl. 32 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod je zaručena zvláštní ochrana dětí a mladistvých. Článek 24 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (303/2007 Úř. Věst. C) stanoví, že děti mají právo na ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho. Totéž vyplývá i čl. 3 odst. 1 z Úmluvy o právech dítěte, publ. pod č. 104/1991 Sb. Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Ustanovení čl. 2 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod pak zakotvuje právo rodičů, aby jejich děti byly vychovávány a vzdělávány ve shodě s jejich vlastním náboženským a filozofickým přesvědčením. I práva dětí, přes relativní míru konkrétnosti, resp. vyšší míru obecnosti ve srovnání se zcela konkrétním shromažďovacím právem v daném řízení, jsou tedy nepochybně hodna ochrany. Řízení o zákazu shromáždění je navíc řízením *sui generis*, v jehož rámci (stejně jako v následné soudní kontrole správní) mají případné dotčené osoby jen velmi omezené možnosti účinně namítat ohrožení svých práv.

V posuzovaném případě žalovaný správní orgán odůvodnil zákaz shromáždění uvedením vícero zákonných důvodů, vyzdvihl však zejména drastické a hrubě zkreslující vyobrazení na panelech a konání shromáždění na náměstí 1. máje v Chrastavě, kde sídlí budova základní školy a kde jsou děti ve věku 6 až 15 let zvyklé pobývat a kterým procházejí do budovy školní jídelny, a také hojné využívání náměstí seniory.

Jak již zdejší soud uvedl v minulosti, je si vědom toho, že moderní demokracie musí být připravena i ke konfrontaci s menšinovými názory, a to i na otázky kontroverzní, svou podstatou emoce vzbuzující, u kterých nelze najít plný společenský konsenzus. Takovou otázkou je bezesporu i otázka umělého přerušování těhotenství. A jak již uvedl Nejvyšší správní

soud, ani nekonvenční způsob připoutání pozornosti na dané téma, včetně petiční akce na podporu změny legislativy, nemohou být samy o sobě důvodem pro zákaz, resp. rozpuštění takového shromáždění. Nicméně je přesto nutné zvážit, zda způsob vedení oznámeného shromáždění zároveň nezasahuje do práv jiných osob, konkrétně těch, jež jsou garantována shora cit. normami ústavního práva. Zásah do práv jiných osob je zákonným důvodem pro ingerenci příslušného úřadu do práva shromažďovacího.

Ze zjištěných okolností případu přitom plyne, že žalobce shromáždění svolal tak, že se mělo konat na náměstí 1. máje v Chrastavě, jak to plyne označení místa konání shromáždění v oznámení učiněném dne 14. 5. 2014. O jaké panely a jaká zobrazení se jedná, žalovaný již věděl, neboť obdobně zaměřené shromáždění žalobce již konal dne 23. 4. 2015, dokud nebylo rozpuštěno. Soud nevidí racionální důvod, proč by neměl žalovaný z dosavadních zkušeností se shromážděním svolaným žalobcem vycházet. Pokud se žalobce odvolává na přiloženou ortofotomapu s přesným označením umístění informačních panelů, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že ačkoli žalobce dle tohoto zakreslení hodlal informační panely umístit nikoli přímo před základní školu, ale naproti do parku na náměstí, jde o místo v těsném sousedství základní školy, kde jsou děti ve věku 6 až 15 let podle zkušeností žalovaného zvyklé se po vyučování pohybovat, kudy také mohou chodit do budovy školní jídelny. I z ze zakreslení umístění informačních panelů plyne, že by byly viditelné z průchozích míst náměstí, kudy děti procházejí. Spíše billboardová kampaň než svou povahou shromáždění bezesporu i v daném případě mohla děti z blízké základní školy konfrontovat s otázkou umělého přerušování těhotenství způsobem, který soud považuje za zcela nepřiměřený jejich věku a schopnostem (např. schopnosti kritického myšlení), znalostem

a sociální vyspělosti, a tedy způsobilá zasáhnout do jejich ústavou zaručených práv ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím.

Stranou pak nelze ponechat ani práva rodičů těchto dětí, kteří mají právo seznámit své děti s problematikou potratů vlastní formou a ve shodě s jejich vlastním náboženským či filozofickým přesvědčením. Při předmětném shromáždění by rodiče neměli reálnou možnost děti ochránit před nepříznivými dopady vystavovaných panelů na psychiku dětí.

I žalobce si byl vědom drastického vyobrazení na informačních panelech a jejich možného negativního působení na děti mladší 15 let. Sám v oznámení o konání shromáždění žalovaného dokonce žádal, aby dětem mladším 15 let zakázal prohlídku panelů a považoval za nutné instalovat varovné cedule. Tento postup žalobce však nelze označit za takové opatření, které by mohlo odvrátit zákaz shromáždění. Jak případně žalovaný uvedl ve svém vyjádření, zákon o právu shromažďovacím, ani jiný právní předpis k takovému počínání žalovaného neopravňuje. Právní úprava obsažená v zákoně o právu shromažďovacím ingerence veřejné moci takovýmto způsobem nepředpokládá, když nutně vychází z toho, že právo pokojně se shromažďovat má každá osoba, tedy i mladší 15 let. A ani umístění varovných panelů dle soudu nejsou opatřením způsobilým zajistit, aby do shora identifikovaného zásahu do práv dětí, potažmo jejich rodičů nedošlo. Ba co víc, takový varovný panel spíše pozornost mladších dětí upoutá a vyvolá v nich zvědavost shlédnout to, co je jim „zakazováno“. Ustanovení § 6 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím pak dle názoru soud svým systematickým zařazením směřuje k pomoci příslušného úřadu oznámené shromáždění svolat. Jinak je organizace a zajištění řádného průběhu shromáždění věcí

svolavatele a jím povolaných pořadatelů (§ 6 odst. 4, odst. 5 cit. zákona), když poskytnutí ochrany ze strany státu směřuje k ochraně shromáždění před rušením (§ 6 odst. 3 cit. zákona) a k zajištění pokojného výkonu práva shromažďovacího (§ 6 odst. 6 cit. zákona). Žalobce je nutno upozornit na to, že se dovolává ochrany výkonu práva shromažďovacího a jím svolané demonstrace v rámci níž využívá svobody slova a projevu, nikoli organizačních opatření uspořádané prezentace informačních panelů, byť okolnosti nejen tohoto případu, ale i ostatních soudy již řešených ukazují spíše na to, že žalobce svého práva svolat shromáždění využívá jediné k instalaci těchto konfrontačních informačních panelů v blízkosti školských zařízení.

Že shromáždění, jehož nedílnou součástí je užití informační panelů shora popsaného obsahu v místech přístupném dětem, jak soud právě zmínil, zároveň naplňuje znaky shromáždění, na němž by mohlo dojít k hrubé neslušnosti ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, konstatoval již Nejvyšší správní soud. Ten ve shora cit. rozsudcích shodně uvedl: „*Hrubá neslušnost je pojem, který odkazuje na mimoprávní normativní systém (tj. na pravidla slušného chování). Obecně platí, že dopustí-li se někdo hrubé neslušnosti, nezpůsobuje to samo o sobě porušení práva. V tomto případě je ovšem situace jiná, neboť je to právní norma, která (právně) sankcionuje hrubé porušení pravidel slušnosti během shromáždění. Hrubá neslušnost během shromáždění je tedy i porušením práva. Touto hrubou neslušností bylo zacílení shromáždění s popsány šokujícími panely proti dětem ve věku od 11 let; pravidla slušnosti přitom vycházejí právě z nutnosti zvýšené ochrany dětí, zákazu jejich indoktrinace a také z toho, že děti bývají společností všeobecně vnímány jako její nejzranitelnější část.*“

Pro daný konkrétní důvod soud doplňuje, že naplnění pojmu hrubé neslušnosti zvýrazňuje skutečnost, že náměstí 1. máje v Chrastavě, na které žalobce svolal shromáždění proti potratům, jež srovnával s genocidou, praktikami národního socialismu či formami domácího násilí, je hojně využíváno k relaxaci i seniory, a to i z Domu s pečovatelskou službou, který na náměstí 1. máje sídlí. Soud nemá pochyb o tom, že i senioři jsou více zranitelnou skupinou, které vzhledem ke svému věku, sociálnímu postavení a zejména též zdravotnímu stavu, požívá nutnosti vyšší ochrany. Možné zacílení shromáždění s využitím popsané billboardové kampaně i vůči této skupině obyvatel představuje hrubou neslušnost ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, spíše, než jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, konání shromáždění na místě, kde může této skupině obyvatel hrozit závažné nebezpečí pro jejich zdraví.

Již tyto uvedené důvody opravňovaly žalovaného k vydání rozhodnutí o zákazu oznámeného shromáždění podle § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím. Opřel-li žalovaný rozhodnutí o zákazu shromáždění rovněž o důvod dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím, jehož naplnění soud ovšem v daném případě neshledal, na posouzení důvodnosti žaloby to nemohlo mít vliv.

Dovolával-li se žalobce argumentů uvedených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 48/2012 - 14, pak i s těmito námitkami se vypořádaly rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, publ. ve Sb. NSS 3755/2013, ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 9/2012-29, ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 As 79/2013-24. Nejvyšší správní soud jednoznačně dovodil, že zatímco v případech jím

řešeným šlo o posouzení toho, zda bylo shromáždění zakázáno, resp. rozpuštěno v souladu se zákonem, v případě projednávaném pod sp. zn. 7 As 48/2012 šlo o posouzení toho, zda se vystavením panelů konkrétní osoby dopustily přestupku. Rozhodnutí vedle sebe ob stojí, neboť rozhodnutí ve věci sp. zn. 7 As 48/2012 posuzovalo situaci z hlediska přestupkového práva, přičemž represe prostřednictvím správního trestání má nastat až tehdy, není-li postačující právní sankce prostřednictvím jiného subsystému správního práva. Platí tedy, že je-li samotný účel shromáždění postižitelný z hlediska přestupkového práva, pak vždy je dán zároveň důvod k rozpuštění shromáždění. Neplatí to ale naopak: ne každé shromáždění, které je zakázáno, resp. rozpuštěno pro porušení zákona, musí nutně vést k tomu, že budou jeho iniciátoři stíháni za přestupek. Tím Nejvyšší správní soud zároveň zřetelně stanovil linii, které sankce lze v obdobných případech považovat za přípustné (zákaz, resp. rozpuštění shromáždění), zatímco jiné již nikoliv (pokuta za přestupek). V podrobnostech si soud dovolí odkázat na odůvodnění zmíněných rozsudků.

Z uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodl, aniž nařídil ústní jednání, když žalovaný správní orgán na jeho konání netrval a žalobce s takovým postupem soudu výslovně souhlasil.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, náhradu nákladů nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. června 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová